

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)
23. oktober 2003 *

I sag T-255/01,

Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures Co. Ltd, Changzhou (Kina),

**Zhejiang Yankon Group Co. Ltd, tidligere Zhejiang Sunlight Group Co. Ltd,
Shangyu (Kina), ved P. Bentley, QC, og avocat F. Ragolle,**

sagsøgere,

mod

**Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået
af avocat G.M. Berrisch,**

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzschitz, T. Scharf og S. Meany, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1470/2001 af 16. juli 2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 195, s. 8),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh, J.D. Cooke, J. Pirrung og H. Legal,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. oktober 2003,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsfor skrifter

- 1 Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«) bestemmer, at en antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade. I henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 2, anses en vare for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.
- 2 Den vigtigste metode til fastsættelse af en vares normale værdi er anført i grundforordningens artikel 2, stk. 1. Ifølge denne bestemmelse »fastsættes [den normale værdi] normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet«.
- 3 Når det ikke er muligt at fastsætte en vares normale værdi efter den vigtigste metode, beregnes denne værdi ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 3, på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkost-

ninger (herefter »SAG«) samt fortjeneste eller på grundlag af eksportpriserne ved salg i normal handel til et egnet tredjeland, forudsat at disse priser er repræsentative.

- 4 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, indeholdt en særlig regel for indførsel fra lande uden markedsøkonomi. Før de ændringer, som der redegøres for i præmis 5, lød denne bestemmelse således:

»Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi og særligt de lande, på hvilke Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande [...] (EFT L 67, s. 89) finder anvendelse, fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et land med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

[...]«

- 5 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, er ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af 27. april 1998 (EFT L 128, s. 18), og dernæst ved Rådets forordning (EF) nr. 2238/2000 af 9. oktober 2000 (EFT L 257, s. 2). Denne ændrede bestemmelse lyder således:

- »a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

Umiddelbart efter iværksættelsen af undersøgelsen underrettes parterne i undersøgelsen om det påtænkte tredjeland med markedsøkonomi, og de indrømmes en frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger.

- b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina, Ukraine, Vietnam og Kasakhstan og lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af WTO [Verdenshandelsorganisationen] på datoen for indledningen af undersøgelsen, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er

omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

- c) Et krav i henhold til litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at:

— Virksomhedernes beslutninger om priser og omkostninger, herunder rå- og hjælpestoffer, teknologi, arbejdskraft, produktion og investeringer, skal træffes som reaktion på markedssignaler, der afspejler udbuds- og efterspørgselsforholdene, og uden nogen omfattende statslig indgriben; i den sammenhæng skal udgifterne til de vigtigste inputs i alt væsentligt afspejle markedsværdierne.

— Virksomhederne skal benytte ét klart sæt grundlæggende regnskabsforskrifter, som er i overensstemmelse med passende kontrollerede internationale regnskabsstandarder og anvendes til alle formål.

— Virksomhedernes produktionsomkostninger og økonomiske situation må ikke gøres til genstand for væsentlige fordrejninger, der er overført fra det tidligere ikke-markedsøkonomiske system, navnlig for så vidt angår nedskrivning af aktiver, andre afskrivninger, kompensations- eller byttehandel og betaling via gældskompensation.

— De pågældende virksomheder skal sikres ved rimelig anvendelse af egnede love om konkurs og ejerforhold, der giver retlig sikkerhed og stabilitet i forbindelse med driften af virksomheder.

— Valutaomregninger skal finde sted til markedskurs.

[...]«

Sagens baggrund

- 6 Sagsøgerne er virksomheder med hjemsted i Folkerepublikken Kina, som fremstiller og til Det Europæiske Fællesskab eksporterer kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole.

- 7 Efter en klage indgivet af European Lighting Companies Federation (herefter »klageren«) den 4. april 2000 indledte Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 5 en antidumpingprocedure om indførslerne af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole med oprindelse i Folkerepublikken Kina. Meddelelsen om indledningen af denne procedure blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 17. maj 2000 (EFT C 138, s. 8). I denne meddelelse hed det bl.a., at Kommissionen påtænkte at anvende Mexico som »et passende tredjeland med markedsøkonomi med henblik på fastsættelse af den normale værdi for Folkerepublikken Kina«.

- 8 Sagsøgerne fremsatte deres synspunkt for Kommissionen efter denne offentliggørelse, samarbejdede under undersøgelsen, fremlagde oplysninger og var genstand for et kontrolbesøg fra Kommissionens ansatte i deres lokaler i Folkerepublikken Kina.
- 9 Den 7. februar 2001 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 255/2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektrisk drosselspole med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 38, s. 8, herefter »den midlertidige forordning«). Ved denne forordning blev der pålagt en midlertidig antidumpingtold på 59,6% på den første sagsøgers varer og på 35,4% på den anden sagsøgers.
- 10 Det fremgår af betragtning 26-32 til den midlertidige forordning, at Kommissionen ved fastsættelsen af den normale værdi for producenterne og eksportørerne i Folkerepublikken Kina, herunder sagsøgerne, bekræftede valget af Mexico som et passende tredjeland med markedsøkonomi. Den forkastede således de indvendinger, som disse producenter og eksportører, herunder sagsøgerne, havde rejst mod dette valg. Fastsættelsen af den normale værdi var baseret på priserne på varer, der blev fremstillet af Philips Mexicana SA og solgt på det mexicanske marked.
- 11 Under Kommissionens behandling af sagen anmodede ti producenter og eksportører, herunder sagsøgerne, om markedsøkonomisk behandling i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b). Sagsøgerne fik afslag med den begrundelse, at de ikke opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).
- 12 Den 16. juli 2001 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1470/2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af kompaktlysstofrør med indbygget elektronisk drosselspole (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 195, s. 8, herefter »den anfægtede

forordning«). Ved denne forordning blev der pålagt en endelig antidumpingtold på 59,5% for den første ansøgers varer og på 35,3% for den anden sagsøgers.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. oktober 2001 har sagsøgerne anlagt denne sag.

- 14 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 14. februar 2002 har Kommissionen fremsat begæring om at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.

- 15 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Udvidede Afdeling den 16. maj 2002 har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere. Kommissionen har givet afkald på at indgive interventionsindlæg.

- 16 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 27. marts 2003.

- 17 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
 - Den anfægtede forordning annulleres, i det omfang den finder anvendelse på dem.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

19 Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremført to anbringender. Med det første gøres det gældende, at der foreligger tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Med det andet, som er fremført subsidiært, gøres det gældende, at der foreligger tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Det første anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og af princippet om forbud mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

20 Sagsøgerne har anført, at Rådet ved at fastsætte deres varers normale værdi efter bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og ikke efter

bestemmelserne i denne forordnings artikel 2, stk. 1-6, har tilsidesat samme forordnings artikel 2, stk. 7, litra b), og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

- 21 De har gjort gældende, at under en antidumpingundersøgelse vedrørende indførsler af varer fra Folkerepublikken Kina er den almindelige regel, at den normale værdi fastsættes på grundlag af den normale værdi i et passende tredjeland med markedsøkonomi. Kommissionen har ifølge sagsøgerne den faste politik at fastsætte samme normale værdi for alle eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina.
- 22 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), med senere ændringer, indeholder en afvigelse fra den normale metode til fastsættelse af den normale værdi i tilfælde af indførsler fra tredjelands, som ikke har markedsøkonomi, en undtagelse, der gælder for antidumpingundersøgelser vedrørende indførsler fra bl.a. Folkerepublikken Kina og alle lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af WTO på datoen for indledningen af undersøgelsen. I et sådant tilfælde fastsættes den normale værdi »i overensstemmelse med stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare, [og hvis] dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.«
- 23 Ifølge sagsøgerne erkender fællesskabslovgiver således, at producenterne og eksportørerne i Folkerepublikken Kina til tider opererer på markedsøkonomiske vilkår, og at den normale og rigtigere metode i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, derfor kan anvendes til at fastslå, om disse producenter og eksportører praktiserer dumping.

- 24 De har gjort gældende, at Kommissionens og Rådets afslag på at anse en producent i Folkerepublikken Kina, der er anerkendt som drivende virksomhed på markedsøkonomiske vilkår, for at være det nærmeste sammenligningsgrundlag, med den begrundelse, at henvisningen i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), til »et tredjeland med markedsøkonomi« nødvendigvis udelukker Folkerepublikken Kina, er et resultat af en meget forenklet læsning af denne forordning og er uforenelig med det åbenbare formål, der forfølges af fællesskabslovgiver, og som er at opnå en rimelig normal værdi for at fastslå, om der eventuelt foreligger dumping. I det foreliggende tilfælde ligger Philips Mexicana SA's situation åbenbart klart fjernere fra sagsøgenes end situationen for et andet selskab i Folkerepublikken Kina uden forbindelse med klagerens medlemmer.
- 25 De har anført, at i dette tilfælde har to eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina, nemlig Lisheng Electronic & Lighting (Xiamen) Co. Ltd (herefter »Lisheng«) og Philips & Yaming Lighting Co. Ltd (herefter »Philips-Yaming«) fået markedsøkonomisk behandling, dvs. at Kommissionen har anerkendt, at de opfyldte kriterierne i artikel 2, stk. 7, litra c). Følgelig har Kommissionen antaget, at markedsøkonomiske principper var fremherskende for en eller flere producenter i Folkerepublikken Kina. Sagsøgerne konkluderer deraf, at artikel 2, stk. 7, litra b), fandt anvendelse, og at den normale værdi altså skulle have været fastsat for alle eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina på grundlag af artikel 2, stk. 1-6. Ifølge sagsøgerne er det kun, »såfremt dette ikke er tilfældet«, med andre ord kun, når de markedsøkonomiske principper ikke er fremherskende for nogen producent, at den normale metode i artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, og at der skal fastsættes en normal værdi for alle eksporterende producenter på grundlag af den normale værdi i et passende tilsvarende land.
- 26 Sagsøgerne har gjort gældende, at det således klart var muligt at anvende grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, i dette tilfælde, og at Kommissionen i øvrigt delvis har gjort det, som det fremgår af betragtning 25 til den midlertidige forordning. Det fremgår af denne betragtning, at for en af de eksporterende producenter, som blev indrømmet markedsøkonomisk behandling, var SAG og fortjenesten blevet fastslået på grundlag af tallene for den anden eksporterende producent, der blev indrømmet samme behandling, fordi den første eksporterende producent ikke solgte den pågældende vare i repræsentative mængder på hjemmemarkedet.

- 27 De har erkendt, at den vigtigste metode til fastsættelse af den normale værdi i grundforordningens artikel 2, stk. 1, ikke fandt anvendelse i deres tilfælde, da Kommissionen havde konstateret, at de ikke drev virksomhed på markedsøkonomiske vilkår. De mener dog, at Kommissionen kunne have anvendt metoden i artikel 2, stk. 3. Den »beregnete normale værdi« omfatter ifølge sagsøgerne to led, nemlig dels produktionsomkostningerne i oprindelseslandet, dels en rimelig margen for SAG og fortjeneste. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen kunne have fastslået det første af disse led enten på grundlag af sagsøgernes reelle produktionsomkostninger eller, hvis den ikke anså disse omkostninger for troværdige, ved at søge et objektivi mål for oprindelseslandets produktionsomkostninger, f.eks. ved som reference at anvende produktionsomkostningerne for andre producenter, hvis omkostninger er troværdige (f.eks. produktionsomkostningerne for en af de to eksporterende producenter, der er indrømmet markedsøkonomisk behandling). Med hensyn til det andet led, nemlig SAG og fortjenstmargenen, mener sagsøgerne, at Kommissionen i henhold til artikel 2, stk. 6, kunne anvende det vejede gennemsnit af de faktiske beløb, der er fastsat for andre eksporterende producenter, som indrømmes markedsøkonomisk behandling. Sagsøgerne har følgelig anført, at artikel 2, stk. 7, litra b), krævede, at Kommissionen skulle fastsætte den normale værdi for deres varer på grundlag af artikel 2, stk. 1-6, hvilket viste sig klart muligt.
- 28 Dette afslag på at fastsætte den normale værdi på grundlag af artikel 2, stk. 1-6, for de eksporterende producenter, som opnår individuel behandling, fører ifølge sagsøgerne desuden til en uforholdsmæssig forskelsbehandling af de sidstnævnte i forhold til de eksporterende producenter, der opnår status som markedsøkonomisk selskab.
- 29 Sagsøgerne har fremført, at i modsætning til hvad Rådet hævder, fastslår artikel 2, stk. 7, litra b), ingen forbindelse mellem de producenter, for hvilke de markedsøkonomiske principper er fremherskende, og dem, for hvilke metoden i artikel 2, stk. 1-6, kan anvendes. Artikel 2, stk. 7, litra b), indeholder blot en betingelse, der, såfremt den er opfyldt, giver mulighed for at anvende artikel 2, stk. 1-6, generelt med udelukkelse af artikel 2, stk. 7, litra a). Desuden har de

anført, at selv om betingelserne i artikel 2, stk. 7, litra c), skal undersøges for individuelle producenters vedkommende, er der intet grundlag i bestemmelsen for at hævde, at anvendelsen af stk. 1-6 skal være begrænset til disse individuelle producenter.

30 Sagsøgerne har erkendt, at Kommissionen havde kunnet komme til det resultat, at deres priser på hjemmemarkedet ikke var fastsat »i normal handel«, og at deres omkostninger ikke var troværdige, fordi de ikke handlede på markedsøkonomiske vilkår. Dette er dog ikke til hinder for, at der fastsættes en normal værdi på grundlag af artikel 2, stk. 1-6, fordi der er andre producenter i landet, som handler på markedsøkonomiske vilkår. Når det er fastslået, at der findes sådanne eksporterende producenter, er det både muligt og nødvendigt at fastslå den normale værdi for alle producenter/eksportører i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1-6.

31 Rådet har for det første henvist til formålet med og udviklingen af grundforordningens artikel 2, stk. 7. Det har navnlig fremhævet, at i den version, der var gældende før forordning nr. 905/98, definerede grundforordningens artikel 2, stk. 7, lande uden markedsøkonomi som de lande, på hvilke Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67, s. 89) fandt anvendelse, herunder bl.a. Folkerepublikken Kina og Rusland. Det har anført, at efter den tidligere version af artikel 2, stk. 7, skulle den normale værdi beregnes efter den såkaldte »referencelandsmetode«, hvilket betød, at den normale værdi for alle producenter i lande uden markedsøkonomi blev fastsat på grundlag af salgsprisen eller den beregnede normale værdi i et tredjeland med markedsøkonomi. Følgelig blev der ifølge Rådet ikke taget hensyn til producentens individuelle situation.

32 Rådet har præciseret, at som følge af udviklingen af den økonomiske situation i Folkerepublikken Kina og i Rusland har fællesskabsinstitutionerne været af den opfattelse, at det ikke længere kunne antages, at alle producenterne priser og

omkostninger ikke nødvendigvis afspejlede markedsøkonomiske vilkår. Følgelig blev artikel 2, stk. 7, litra b), ændret, og der blev indført en individualiseret, specifik vurdering for de eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina og Rusland. For disse producenter kunne den normale værdi følgelig beregnes efter metoden i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, nemlig samme metode som den, der finder anvendelse på indførsler fra lande med markedsøkonomi, men på betingelse af, at en eller flere producenter fremsætter et velbegrundet krav, på grundlag af hvilket det i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i artikel 2, stk. 7, litra c), er påvist, at »de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter«.

- 33 Rådet har gjort gældende, at strukturen i den nye version af artikel 2, stk. 7, som helhed ikke efterlader nogen tvivl om, at Folkerepublikken Kina og Rusland endnu ikke skal anses for lande med markedsøkonomi. Dette bekræftes af præambelen til forordning nr. 905/98, hvor der henvises til, »at der er opstået virksomheder, der drives efter markedsøkonomiske principper«.
- 34 Rådet har fremhævet, at sagsøgernes krav om at få markedsøkonomisk behandling er blevet gennemgået af Kommissionen, og at denne har konkluderet, at de ikke opfyldte betingelserne i artikel 2, stk. 7, litra c). Rådet har anført, at sagsøgerne ikke har gjort gældende, at Kommissionen har begået nogen fejl i denne henseende. Sagsøgernes krav er alene baseret på det postulat, at når to bestemte eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina er blevet anset for at opfylde kriterierne i artikel 2, stk. 7, litra c), har alle eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina ret til at få markedsøkonomisk behandling, uanset om de selv opfylder disse kriterier.
- 35 Rådet har anført, at sagsøgernes fortolkning er fejlagtig og uforenelig med ordlyden af artikel 2, stk. 7, litra b). Markedsøkonomisk behandling kan kun gives en eller flere producenter, såfremt det er påvist, at »de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller for disse producenter«. Den fortolkning, som sagsøgerne har fremført, er ifølge Rådet i modstrid med

denne ordlyd, da den betyder, at der skal gives markedsøkonomisk behandling, så snart disse betingelser er opfyldt for i det mindste én anden producent. Desuden er den ifølge Rådet ikke forenelig med ordlyden af artikel 2, stk. 7, litra b), hvorefter det skal være påvist »i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c)«, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende. Ifølge Rådet finder alle disse kriterier anvendelse på hver enkelt virksomhed individuelt. Det ville være meningsløst at hævde, som sagsøgerne gør, at grundforordningen kræver en detaljeret vurdering af disse individuelle kriterier med hensyn til en producent, for derefter blindt at anvende resultatet af denne vurdering på alle producenter, herunder dem, som ikke opfylder noget af kriterierne.

- 36 Rådet har fremført, at artikel 2, stk. 7, litra b), kræver en individualiseret vurdering af hver producents krav om at få markedsøkonomisk behandling. Det har gjort gældende, at når det ikke er godtgjort, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for den eller de særlige producenter, der har fremsat kravet, forpligter artikel 2, stk. 7, litra b), sidste punktum, fællesskabsinstitutionerne til at anvende bestemmelserne i artikel 2, stk. 7, litra a). Da det ikke er bestridt, at sagsøgerne ikke opfyldte kriterierne i artikel 2, stk. 7, litra c), har Rådet ikke tilsidesat artikel 2, stk. 7, litra b), ved at afslå at give sagsøgerne markedsøkonomisk behandling.

Rettens bemærkninger

- 37 Med det første anbringende gør sagsøgerne gældende, at det er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og tilladt efter samme forordnings artikel 2, at deres varers normale værdi bestemmes efter reglerne for lande med markedsøkonomi i samme artikels stk. 1-6, frem for efter bestemmelserne i artikel 2, stk. 7, litra a).

- 38 Dette argument kan ikke tiltrædes.
- 39 Indledningsvis bemærkes, at den metode til fastsættelse af den normale værdi i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), er en undtagelse fra den særlige metode i artikel 2, stk. 7, litra a), der finder anvendelse ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi. Ifølge fast retspraksis skal enhver fravigelse af eller undtagelse fra en almindelig regel imidlertid fortolkes strengt (Domstolens dom af 12.12.1995, sag C-399/93, Oude Luttikhuis m.fl. Sml. I, s. 4515, præmis 23, af 18.1.2001, sag C-83/99, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 445, præmis 19, og af 12.12.2002, sag C-5/01, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 11991, præmis 56).
- 40 For det første bemærkes, at det fremgår af ordlyden og opbygningen af grundforordningens artikel 2, stk. 7, navnlig på baggrund af betragtningerne til forordning nr. 905/98, at fastsættelsen af den normale værdi af varer fra Folkerepublikken Kina ifølge bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, er begrænset til specifikke individuelle tilfælde, hvor de pågældende producenter, hver for deres eget vedkommende, har fremsat velbegrundede krav i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i artikel 2, stk. 7, litra c). Dette følger af henvisningen i artikel 2, stk. 7, litra b), til forpligtelsen til at påvise, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for »denne producent eller disse producenter«. Denne fortolkning bekræftes at sjette betragtning til forordning nr. 905/98, som henviser til krav fra producenter, »som ønsker at drage nytte af muligheden for, at den normale værdi kan fastsættes på grundlag af de regler, der gælder for lande med markedsøkonomi«, nemlig reglerne i artikel 2, stk. 1-6. Desuden viser fjerde betragtning til forordning nr. 905/98, selv om det heri anføres, at reformerne i Folkerepublikken Kina fundamentalt har ændret dette lands økonomi, imidlertid klart, at skønt dette har ført til, at der er opstået visse markedsøkonomiske vilkår, gælder det kun for specifikke virksomheder, men ikke for landet som helhed. Fællesskabslovgiver havde følgelig klart til hensigt, at anvendelse af regler for lande med markedsøkonomi på varer fra Folkerepublikken Kina kræver, at hver enkelt individuelt berørt virksomhed fremsætter et velbegrundet krav herom i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c).

- 41 For det andet er sagsøgernes argument uforeneligt med anvendelsen af reglerne i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, som forudsætter, at der er visse oplysninger til rådighed, såsom de priser, der er betalt eller skal betales, produktionsomkostningerne og salg i normal handel i en markedsøkonomi, som hovedsagelig knytter sig til den vare, der er genstand for undersøgelsen. Kriterierne i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), som skal være opfyldt for at kunne få markedsøkonomisk behandling, nemlig bestemmelserne i artikel 2, stk. 1-6, kræver, at de virksomheder, der ønsker denne behandling, handler på markedsøkonomiske vilkår, samt at priser, omkostninger og sættet af grundlæggende regnskabsforskrifter er pålidelige. I det foreliggende tilfælde er de krav, som sagsøgerne har fremsat i henhold til artikel 2, stk. 7, litra b), imidlertid blevet forkastet.
- 42 For det tredje bemærkes, at da de fællesskabsinstitutioner, der er kompetente med hensyn til antidumping, er forpligtet til i hvert enkelt tilfælde at fastsætte en vares normale værdi på grundlag af de gældende bestemmelser, ville den af sagsøgerne foreslåede fortolkning af artikel 2, stk. 7, litra b), have en følge, der er uforenelig med bestemmelsernes formål, nemlig at så snart en producent af denne vare i Folkerepublikken Kina fremsætter et velbegrundet krav i henhold til denne bestemmelse, er disse institutioner forpligtet til at anvende bestemmelserne i artikel 2, stk. 1-6, på alle de øvrige producenter i dette land, der er genstand for undersøgelsen, herunder dem, der bevidst havde afholdt sig fra at fremsætte et sådant krav, fordi det ville være gunstigere for dem, at det referenceland og den referenceproducent, der blev udvalgt til fastsættelse af den normale værdi, blev lagt til grund.
- 43 Hvad angår anbringendet om den angivelige tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling (jf. præmis 28 ovenfor) må dette forkastes som grundløst af de i præmis 60 nedenfor anførte grunde.
- 44 Det følger heraf, at det første anbringende bør forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), og af princippet om forbud mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

- 45 Sagsøgerne har subsidiært anført, at selv hvis det antages, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), under de i denne sag foreliggende omstændigheder ikke udelukker anvendelse af artikel 2, stk. 7, litra a), har Rådet tilsidesat den sidstnævnte bestemmelse og princippet om forbud mod forskelsbehandling ved at vælge Philips Mexicana SA som markedsøkonomisk referenceproducent.
- 46 De har anført, at der er gjort brug af kriteriet referenceland for at finde et objektivt mål for den normale værdi på ikke-fordrejede vilkår på et åbent marked. Ifølge Kommissionens praksis og fast retspraksis skal der nærmere bestemt tages to kriterier i betragtning i denne sammenhæng, nemlig dels de pågældende varers sammenlignelighed, dels produktionsprocessens eller produktionsomkostningsstrukturens sammenlignelighed. Desuden viser anvendelsen af ordene »eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag« i artikel 2, stk. 7, litra a), at formålet med alle de i denne bestemmelse foreskrevne metoder er at opnå et »rimeligt« mål for den normale værdi i eksportlandet. Ved valget af referencelandet må formålet være at nærme sig mest muligt til den situation, der ville bestå i eksportlandet, såfremt der var tale om et land med markedsøkonomi (generaladvokat Van Gervens forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 22.10.1991, sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163, på s. 5172, punkt 15).

- 47 Sagsøgerne har hævdet, at Kommissionen, når den har fastsat en normal værdi på grundlag af en virksomhed med hjemsted i Mexico og har anerkendt, at der måtte foretages justeringer for at tage hensyn til forskelle i spændingen i lysstofrørens funktion, samhandelens størrelse og varettyperne, måtte konstatere, at den justerede normale værdi stadig var betydeligt højere end værdien for mindst én af de eksportører, der kunne opnå markedsøkonomisk behandling. Dette burde have foranlediget Kommissionen til at konkludere, at den normale referenceværdi, der blev fastsat i Mexico, selv efter justering åbenbart var upassende og urimelig. Den skulle derfor have anvendt en rimelig, alternativ metode til beregning af den passende normale værdi, enten ved yderligere justeringer eller ved at anvende et andet referenceland eller ethvert andet rimeligt grundlag, der var »så sammenligneligt som muligt« med den normale værdi, der kræves på markedsøkonomiske driftsbetingelser i Folkerepublikken Kina.
- 48 Sagsøgerne har gjort gældende, at den omstændighed, at den samtidige anvendelse af bestemmelserne i artikel 2, stk. 7, litra a) og b), i antidumpingsager har diskriminerende virkninger, medmindre der foretages passende justeringer af den normale værdi, der fastsættes i referencelandet, illustreres meget klart af den ferromolybden-sag, der gav anledning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1612/2001 af 3. august 2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferromolybden med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 214, s. 3, betragtning 52). De har hævdet, at denne forordning viser den konstante ulempe, som rammer de virksomheder, der opnår individuel behandling, fordi den normale værdi i referencelandet ikke blev justeret på passende måde for at være »så sammenlignelig som mulig« med den normale værdi på markedsøkonomiske driftsvilkår i Folkerepublikken Kina. Desuden er denne ulempe udtryk for forskelsbehandling i den forstand, at de selskaber, der opnår individuel behandling, og dem, der opnår markedsøkonomisk status, konkurrerer med hinanden på markedet for andre udførsler til Fællesskabet.
- 49 Sagsøgerne har anført, at udtrykket »hvis [disse metoder ikke] ikke er mulig[e]«, i artikel 2, stk. 7, litra a), første punktum, ikke henviser til en aritmetisk umulighed, men til spørgsmålet, om metoderne nærmer sig »så meget som muligt« til den

situation, der ville bestå i eksportlandet, hvis det var et land med markedsøkonomi. Når den normale værdi i et tredjeland med markedsøkonomi lægges til grund, er det altid på den udtrykkelige betingelse, at resultatet skal være rimeligt. Ifølge sagsøgerne »giver den omstændighed, at den normale værdi er blevet fastsat for nogle eksportører i Folkerepublikken Kina, et mål eller en indikation af, hvad der er rimeligt, som er bedre end den normale værdi, der fastsættes for en virksomhed i Mexico, som er tilknyttet en af klagerne«. De har hævdet, at Rådets argument om, at de har forvekslet dumpingmargenerne og den normale værdi, savner grundlag.

- 50 Med hensyn til Rådets henvisning til, at selv hvis fællesskabsinstitutionerne havde begået en fejl ved beregningen af den normale værdi, ville det ikke påvirke vurderingen af dumping, er sagsøgerne af den opfattelse, at den må afvises og forkastes, da den er baseret på en vurdering foretaget af fællesskabsinstitutionerne efter udstedelsen af den anfægtede forordning, og da denne vurdering aldrig er blevet prøvet under undersøgelsesproceduren. Navnlig har denne vurdering aldrig været genstand for samråd med medlemsstaternes repræsentanter i det rådgivende udvalg eller været fremlagt for sagsøgerne i henhold til grundforordningens artikel 20.
- 51 Det er Rådets opfattelse, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), er forholdsvis let af fortolke. Den vigtigste metode til fastsættelse af den normale værdi ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi er metoden med »prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet«. Dernæst fastsættes der en sekundær metode til fastsættelse af den normale værdi, men ifølge den pågældende bestemmelse er det begrænset, under hvilke omstændigheder fællesskabsinstitutionerne kan benytte denne metode. Med andre ord, når det ikke er muligt at anvende den principale metode, er det tilladt at benytte »ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig

fortjenstmargen«. Efter Rådets opfattelse følger det heraf, at udtrykket »hvis dette ikke er muligt« betyder, at den metode, der er baseret på »ethvert andet rimeligt grundlag«, kun gyldigt kan benyttes som sidste udvej.

- 52 Rådet mener at have anvendt bestemmelserne i artikel 2, stk. 7, litra a), korrekt i dette tilfælde. Det har anført, at Folkerepublikken Kina hverken er et land »med markedsøkonomi« eller et »tredjeland« efter artikel 2, stk. 7, litra a), og at sagsøgerne har erkendt dette, da de har anført, at den kinesiske producents priser, som har fået markedsøkonomisk behandling, udgør »ethvert andet rimeligt grundlag« i denne bestemmelses forstand. Imidlertid kunne fællesskabsinstitutionerne kun benytte denne sekundære metode, såfremt det ikke var muligt at henvise til priserne i et analogt tredjeland med markedsøkonomi. Rådet er af den opfattelse, at det i dette tilfælde klart var muligt at anvende priserne i et tredjeland med markedsøkonomi, nemlig Mexico, ved beregningen af den normale værdi. Den omstændighed, at der skulle foretages justeringer, betyder ikke, at det ikke var muligt at anvende de mexicanske priser. Rådet har anført, at sagsøgerne ikke gør gældende, at det ikke har foretaget passende justeringer, og at de ikke nærmere har påpeget noget tilfælde, hvor justeringerne var foretaget ukorrekt eller undladt.
- 53 Efter Rådets opfattelse er sagsøgernes argument om, at det var urimeligt og upassende at fastsætte den normale værdi ved at tage Mexico som referenceland, fordi den normale værdi efter justering stadig var betydeligt højere end den normale værdi for en af eksportørerne i Folkerepublikken Kina, der fik markedsøkonomisk behandling, meningsløst. Rådet har gjort gældende, at sagsøgerne forveksler dumpingmargenerne og begrebet normal værdi. Desuden har det anført, at forskellene mellem dumpingmargenen for de eksportører, der fik markedsøkonomisk behandling, og dem, der ikke fik den, på ingen måde kan betyde, at valget af referenceland er urimeligt og så meget desto mere umuligt. Rådet har henvist til, at en af de producenter, der fik markedsøkonomisk behandling, havde den højeste dumpingmargen af alle de anførte margener, og at

der var betydelig forskel mellem dumpingmargenerne for de producenter, der ikke fik markedsøkonomisk behandling, nemlig fra 8,4% til 59,5%. Skønt listen over relevante kriterier for valget af referenceland, som opregnet af Domstolen i Nölledommen, ifølge Rådet ikke er udtømmende, er det ubestrideligt, at størrelsen af den dumpingtold, der endeligt indføres, ikke kan være et relevant kriterium.

- 54 Rådet mener, at det skøn, som fællesskabsinstitutionerne har ved valget af referenceland, ikke berettiger dem til ikke at tage hensyn til kravet om, at der skal vælges et tredjeland med markedsøkonomi i alle tilfælde, hvor det er muligt. Det har anført, at hverken Kommissionen eller sagsøgerne har kunnet finde et andet referenceland, der var mere passende end Mexico, og som opfyldte dette krav.
- 55 Rådet bestrider, at det har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling. Det har anført, at betragtning 20 til den anfægtede forordning i sig selv modsiger sagsøgernes udtalelser om, at ferromolybden-sagen viser, at der er en konstant ulempe for de virksomheder, der får individuel behandling. I denne betragtning anføres, at dumpingmargenerne for de virksomheder, der får markedsøkonomisk behandling, lå fra 61,8% (Philips-Yaming) til de minimis (Lisheng), mens margenerne for de virksomheder, der fik individuel behandling, lå fra 59,5% (Hailong) til 8,4% (Zuoming). Der var således ikke tale om nogen konstant ulempe alene for de virksomheder, der fik individuel behandling, og disse sidstnævnte var ikke genstand for nogen forskelsbehandling.
- 56 Rådet har anført, at selv hvis institutionerne havde begået en fejl ved beregningen af den normale værdi, var en sådan fejl uden betydning for konklusionen om, at der var tale om dumping som sådan. Det har forklaret, at Kommissionen som et tænkt tilfælde har beregnet de dumpingmargener, der ville have foreligget, såfremt den normale værdi var blevet fastsat på grundlag af salg foretaget af eksportører i Folkerepublikken Kina, der havde fået markedsøkonomisk behandling, således som sagsøgerne foreslår; med henblik på denne beregning blev det antaget, at der var blevet foretaget en rigelig justering for sagsøgernes vedkommende på 21,5%

af den normale værdi. Denne beregning ville have ført til en dumpingmargen på 64,9% for den første sagsøger og på 45,3% for den anden sagsøger, hvilke margener i virkeligheden er langt højere end dem, der fastslås i den anfægtede forordning.

Rettens bemærkninger

- 57 Med det andet anbringende gør sagsøgerne subsidiært gældende, at de kompetente institutioner, efter at have fastsat de pågældende varers normale værdi efter de regler, der gælder for markedsøkonomiske vilkår i de to kinesiske producenters tilfælde — nemlig reglerne i grundforordningens artikel 2, stk. 1-6 — skulle have konstateret, at den omstændighed, at Philips Mexicana blev lagt til grund, var åbenbart upassende og urimelig, da den førte til fastsættelse af normale værdier, som selv efter justeringer var betydeligt højere end den, der vedrørte i hvert fald en af de to kinesiske producenter, der fik markedsøkonomisk behandling. De kompetente institutioner skulle følgelig have anvendt »ethvert andet rimeligt grundlag« i henhold til artikel 2, stk. 7, litra a).
- 58 Dette argument bør forkastes.
- 59 Disse kompetente institutioner kan nemlig kun fravige anvendelsen af den generelle regel i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), for fastsættelse af den normale værdi for varer fra lande, der ikke har markedsøkonomi, og benytte et andet rimeligt grundlag i det tilfælde, hvor denne generelle regel ikke kan anvendes. Retten finder, at der kun kan foreligge en sådan umulighed, når de data, der kræves til fastsættelse af den normale værdi, ikke er til rådighed eller ikke er pålidelige. Den omstændighed, at det er nødvendigt at justere disse data

for at tilpasse dem mest muligt til de vilkår, der ville gælde for kinesiske producenter, hvis Folkerepublikken Kina var et land med markedsøkonomi, godtgør ikke, at det var umuligt eller blot upassende at anvende data vedrørende Philips Mexicana.

60 Sagsøgernes argument om, at de kompetente institutioners fremgangsmåde har diskriminerende virkninger, fordi den konstant stiller de producenter ringere, som opnår individuel behandling, i forhold til dem, der »opnår markedsøkonomisk status« i henhold til artikel 2, stk. 7, litra b), kan ikke tiltrædes. Ifølge fast retspraksis kan det kun antages, at fællesskabsinstitutionerne har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, såfremt de har behandlet sammenlignelige tilfælde forskelligt og dermed stillet visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt (Retten dom af 12.5.1999, forenede sager T-164/96 — T-167/96, T-122/97 og T-130/97, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1477, præmis 188 og den deri nævnte retspraksis).

61 I det foreliggende tilfælde var sagsøgerne, som ikke handler på markedsøkonomiske vilkår, imidlertid ikke i samme situation som de to kinesiske producenter, der handler på disse vilkår, og som har fremsat velbegrundede krav herom. Som de kompetente institutioner desuden har fastslået, viser den store forskelligartethed i de dumpingmargener, der blev fastsat ved den anfægtede forordning for de to virksomheder, som fik markedsøkonomisk behandling, at de producenter, for hvilke den normale værdi er fastsat i henhold til reglen i artikel 2, stk. 7, litra a), ikke nødvendigvis stilles ringere i forhold til dem, hvis normale værdi er fastsat efter reglen i artikel 2, stk. 7, litra b).

62 Det følger heraf, at det andet anbringende bør forkastes, og at Rådet følgelig bør frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

- 63 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør sagsøgerne pålægges at betale Rådets omkostninger.
- 64 Ifølge samme reglements artikel 87, stk. 4, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen bør følgelig bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

García-Valdecasas

Lindh

Cooke

Pirrung

Legal

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. oktober 2003.

H. Jung

P. Lindh

Justitssekretær

Afdelingsformand